

8de Kapitel.

Om Hovedforhandlingen for Underretten.

Naar det i det forrige Udkast § 271 var foreskrevet, at en Sag, naar Straffen for den Forseelse, i Anledning af hvilken den var reist, ikke oversteg en Bøde af 20 Rd. og den Sigtede tilbød at betale den Bød, den offentlige Anklager fandt passende samt berigtige det mulige Erstatningsansvar, kunde bortfalde, saa har Udvalget foreslaaet en betydelig Udvidelse af denne Regel, i det samme har ment, at Sagen under de angivne Betingelser maatte kunne bortfalde, naar den kan afgjøres med Bøder, dog under Forbehold af Overanklagerens Stadfæstelse. Ministeriet har imidlertid fundet Betænkelse ved at tiltræde dette Forslag, da det vil omfatte Tilfælde af egentlig kriminel Beskaffenhed, og oftere give Anledning til Tvivl, naar Bøder vel kunne anvendes, men der dog ogsaa efter Forseelsens Beskaffenhed kunde være Tale om en højere Straf, og man har derfor troet at burde blive staaende ved den i den tidligere § 274 fastsatte Grænsse, hvorefter det formentlig kun vil være Politisager om hvis Afgjørelse paa den omhandlede Maade der vil blive Spørgsmaal, men i saa Fald kan det heller ikke være fornødent at erhverve nogen Stadfæstelse for Overanklageren, hvis Erhvervelse vilde medføre en unødvendig Forhaling af disse ubetydelige Sager.

Medens § 262 i nærværende Udkast med en lille Forfortælse er redigeret i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag til den tidligere § 275, og der i § 264 efter Udvalgets Forslag er skeet en Tilføining, der gaaer ud paa, at en Gjenpart af Stævningen skal afleveres ved Stævningens Forfyndelse, har Man ikke troet at kunne, som af Udvalget foreslaaet, samendrøge de tidligere Paragrafer 278 og 279 til een Paragraf fordi der da vilde savnes en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes naar Underretten har afvist en Klage, som ikke hørende under dens Omraade, men Overanklageren, efterat Sagen er indstillet til ham,

finder ikke at kunne afvies senere ved Underrettens Afgjørelse. I et saadant Tilfælde, hvor Sagens Beskaffenhed fremgaaer af den skriftlige Klage, kan Spørgsmaalet med Lethed afgjøres af Overretten, og det synes derfor mindre heldigt, ikke at stille Overanklageren noget andet Valg end at indbringe Sagen for Nævningsretten eller frasælde den.

Det af Udvalget til den tidligere § 280 stillede Forslag, hvorefter den Sigtede udtrykkelig skulde give sit Samtykke, for at Sagen under de der angivne Betingelser kan foretages strax, har Ministeriet fundet Betænkelse ved at tiltræde, da Sagen i saadanne Tilfælde maa antages at være saa klar, at der ikke bør gives den Paagældende Leilighed til nogen Forhaling, naar han ikke kan opgive nogen Grund, hvorfor han ønsker Udsættelse; kan han derimod angive en saadan Grund, vil Dommeren, hvem Paragrafen kun hjemler en Bemyndigelse til at lade Sagen foretage strax, selvfølgelig indrømme den forlangte Udsættelse.

Ministeriet har i Hensyn til de af Udvalget anførte Grunde troet at kunne tiltræde Forslaget om, at Forsvarere for Underretten skulle beskiftes af Dommeren istedetfor som efter det forrige Udkast af Overøvrigheden. Derimod har Man med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde en Forsvarer skal beskiftes, hverken kunnet slutte sig til Flextallets eller til Mindretallets Forslag, fordi det efter Ministeriets Opfattelse kun bør paahvile det Offentlige at skaffe den Sigtede retskyndig Bistand, naar det større Materiale, som er samlet til Sagens Afgjørelse, gjør det vanskeligt for ham at overskue Sagen og at forberede sit Forsvar, eller naar han som fængslet er hindret fra selv at foretage de Skridt, han maatte ansee nødvendige, medens Forpligtelsen paa den anden Side i disse Tilfælde synes at burde være ubetinget fordi det ikke alene er i den Tilstaets men ogsaa i Retfærdighedens Interesse, at Sagen fuldstændigt oplyses, og herpaa synes den Tilstaets ikke at burde kunne give Afkald. Nærværende Udkast § 271 er derfor i det hele afværet overensstemmende med den tidligere § 284 med den ovenfor angivne Forandring, og Man